

RAGAZZO

de Lali Álvarez / amb Oriol Pla

Cia. Teatre Tot Terreny

SINOPSI

Europa, estiu de 2001. La ciutat del Ragazzo viu la restricció de drets socials més gran que ha viscut el continent des de la segona guerra mundial: les fronteres estan tancades, se suspèn el tractat de Schengen, es prohibeixen les manifestacions i reunions en algunes zones de la ciutat, es prohibeix estendre la roba als balcons. Detencions. Identificacions. 30.000 policies patrullen els carrers i no permeten l'entrada a la Zona Rossa, el lloc on els líders mundials del G8 estan realitzant una cimera.

Ragazzo, malgrat tot, viu l'estiu de la ciutat: fa poc han okupat amb uns amics un espai que han acondicionat com a vivenda, està de vacances, té temps per a escoltar música, llegir, cuinar, enamorar-se... i per a participar al Forum Social Mundial que també s'ha instal·lat a la ciutat i on més de mig milió de persones discuteixen com seria aquest "altre món possible" que des de fa uns anys s'imagina com a alternativa a la globalització. El seu destí quedarà marcat quan prengui la decisió de restar a la Columna dels Desobedients, que s'ha proposat una acció pacífica de desobediència civil: violar el confinament de la Zona Rossa.

Què fer davant l'amenaça? Té legitimitat un govern que s'ha de blindar per a decidir? Qui (i per a què) fa servir la violència? Què és la impunitat? Un altre món és possible?

Ragazzo és un crit a la vida, a la dignificació de les històries personals, a la reivindicació de la memòria col·lectiva i de la Història que els amos del món mai escriuran per nosaltres.

Dedicat a la memòria de Carlo Giuliani, assassinat a Gènova el 20 de juliol de 2001.

EQUIP

Ragazzo	Oriol Pla
Autoria i direcció	Lali Álvarez Garriga
Ajudant de direcció	Quimet Pla
Disseny de llums	Núria Solina
Disseny de So	Pau Matas
Assistent	Irene Vicente
Utilleria	Marta Garolera
Foto	Clàudia Serrahima
Temes musicals	Zoo
Col.laboracions	Aleix Aguilà Isaac Domínguez

Agraïments: Haidi Giuliani, Giuliano Giuliani, Elena Giuliani, Teresa Garriga, Dani Lagartofernández, Agnès Mateus, Sergi Gutiérrez, Diana Pla, Ignasi Álvarez, Anna Gonzalvo, Viky Benítez, Marisol Casas, Txus Martínez, Francesca Mascetti, Vanesa Rise, Eloise Barighini, Andre de Lotto, Guido Ramellini, Ida Mauro, Katia Bosco, Dario Ferraro.

Foto de Uri Roig, Nau Ivanow 27/06/2015

NOTA DE L'AUTORA: PER QUÈ "RAGAZZO"?

L'any 2001, a Barcelona, vaig assistir a la meua primera manifestació anti-globalització, cridàvem contra el Banc Mundial, que pretenia reunir-se a la ciutat, cimera que es va avortar, fet que vam interpretar com una victòria contra el neoliberalisme, avortaven "per si de cas...", els fèiem por. Els fèiem por? La delegada del govern, la Valdecasas, havia fet una forta campanya de criminalització de "los radicales". Pretenien fer-nos por i que no ens poguéssim de casa o justificar futures intervencions policials desmesurades? Barcelona es dibuixava revolucionària a la nostra imaginació. Era juny i feia calor. Era Sant Joan! Tornàvem de la revetlla i encara ens quedaven ganes de ballar. La recordo com una mani èpica. Anteriorment hi havia hagut molta repressió per part de les policies en els altres països on la gent s'havia manifestat contra el G8, BM, FMI o la DMC, sabíem que a Barcelona no seria diferent. Però érem molta gent i la mani, de veritat, la recordo èpica. Gent de tota mena, música, djembés, un clima de resistència alegre a la precarització de la vida, exigíem aquell món on hi caben molts mons. Els vells i els nous moviments socials en marxa contra el capital. És cert, també hi havia partits i sindicats que ens han re-provat que són tentacles del capital. Però a mi, aquell dia, em semblava que realment un altre món era possible, i que seria un món més just, sa i feliç.

Tot i que qui organitzava la mani havia acordat que seria reivindicativa i pacífica, hi va haver persones que van fer servir la violència contra béns materials. Nosaltres ho vam veure de lluny, quan s'acabava la mani. I va començar la batalla. A Plaça Catalunya. Batalla que m'ha vingut al cap moltes vegades des de llavors, sobretot durant el maig del 2011, deu anys després. Avançaven cap a nosaltres, que érem al centre de la plaça amb els braços alçats, tirant gasos i repartint amb les porres. Després col·legues explicaven que el mateix tio que tirava una pedra, després treia les manilles i detenia al que tirava la pedra del costat, a qui havia animat per fer-ho. Van haver-hi 22 detinguts i una trentena de ferits. M'ha vingut al cap aquesta batalla moltes vegades, perquè recordo pensar: "Sóc anti-violència (era jove i inexperta, i ho pensava així) d'acord, m'agradaria una revolució pacífica, però... ens la deixaran fer sense violència?" Vaig tenir la sensació que, com menys desitgèssim els ciutadans la violència, més en podrien exercir contra nosaltres els aparells del poder. Encara avui, però, segueixo desitjant altres formes revolucionàries com el boicot a través del no-consum, i no desitjo aplicar la violència, la violència directa, la que es fa amb el cos, contra altres cossos.

En aquella mani, més que mai, jo tenia 21 anys acabats de fer, més que mai vaig entendre el que volia dir tenir una ideologia. Ens havien fet creure que les ideologies havien mort, que estàvem destinats a ser grunges, la generació "X", uns queja-vidas, a xupar Nirvana i a llepar eme, i que si t'ho curraves mínimament triomfaries, que volia dir que et podries comprar una casa i tenir un curro amb un sou decent per tota la vida i que si t'ho curraves una mica més, a sobre, treballaries del que tu volguessis, perquè hauries anat a la Universitat i tindries un títol. Va ser aquell dia, veient la que eren capaçes de liar per a desmotivar-nos de la dissidència, quan em vaig adonar que era absolutament necessari ser dissident, encara que no sabés com fer-ho, havia d'imaginar-ho, convertir-ho en idea, i impregnar-m'ho a la voluntat.

A Gènova, el juliol de 2001, hi va haver una trobada del G8 (G7 + Rússia). I a Gènova, estava passant quelcom com el que havíem viscut a Barcelona feia un mes. Xerrades al carrer, assemblees, manifestacions, accions de violència directa contra béns materials, accions teatrals, música... però a lo bèstia. 500.000 persones a les manis, concert de Manu Chao amb 20000 persones, el Forum Social ocupant un estadi i una escola per al media-center, gent de tot el món. I la suspensió de drets més gran que hi havia hagut a Europa des de la segona guerra mundial. 30.000 policies, l'exèrcit, la ciutat assetjada, els transports paralyzats, un estat d'excepció. I la repressió brutal mitjançant la violència directa de la policia contra els manifestants i els periodistes. A lo bèstia. És de visionat obligatori el documental Black Block de Carlo Bachschmidt on es relata el terror viscut dins l'Escola Diaz, seu del centre de comunicacions del Forum Social, assaltada brutalment per la policia el vespre del 21 de juliol de 2001, l'endemà de l'assassinat de Carlo Giuliani.

A Carlo Giuliani el van assassinar a la Piazza Alimonda de Gènova a les 5 i 20 de la tarda del 20 de juliol de 2001.

La versió oficial ("Huyo, son la peste!" que diria Lizano), la versió oficial diu que Mario Placanica, un carabiniere de tan sols 21 anys (els mateixos que en tenia jo en aquell moment) va disparar contra Carlo en un estat de confusió i pànic quan el seu jeep estava sent atacat pels radicals. Hi ha d'altres versions, és clar.

Mentre treballàvem "Jo mai" amb la Prisamata, un dia xerràvem d'això amb l'Oriol Pla. Jo feia temps que volia escriure alguna cosa sobre el tema, i m'hi vaig posar. A investigar. A provar. Provava un diàleg entre Carlo i Placanica on el tema central era l'enfrontament existent entre la ciutadania i el poder, quan vaig contactar amb Haidi Giuliani, la mare de Carlo Giuliani. Després de creuar alguns mails amb ella i amb Elena Giuliani, germana de Carlo, vam fer una vídeo trucada, ella a Gènova, jo a Barcelona, en italià (el meu força precari). Ella em parlava, amb el cabell embolicat en una tovallola, des de l'habitació de Carlo. Li vaig explicar la nostra intenció de fer una peça de teatre sobre la mort de Carlo, i que estava escrivint el text, que estava provant una conversa entre Carlo i Placanica. Em va mirar en silenci durant uns instants i llavors em va dir: "ma... perché?". Perquè volia fer parlar al Placanica? Què esperava trobar-hi en aquest personatge, si ni tant sols és clar que fos ell qui va disparar? I em va parlar del Carlo. Que sempre que podia s'escapava a la platja. Que era un poeta (després em va enviar alguns dels seus poemes). I em va explicar que un ballarí, a Brasil em sembla, va fer un espectacle on ell interpretava a Carlo, i que ella li va enviar la seva samarreta per fer-ho, i la sensació que va tenir en sentir el seu fill viu per uns instants. Escoltant-la vaig recordar-me dins l'aigua del mediterrani, dotze anys enrere, aquella tarda del 20 de juliol de 200, mentre moria Carlo, i algú que venia a explicar-nos-ho. I aquí va néixer "Ragazzo".

Amb l'Oriol Pla, a "Ragazzo", estem construint un jove. Un jove que viu, sense saber-ho, els tres últims dies de la seva vida, en un context com el que es va viure a Gènova l'estiu de 2001. De fet, Ragazzo ho viu també el juliol de 2001, les dates són l'única referència exacta a la història de Carlo Giuliani. Les dates i l'assassinat. L'assassinat, òbviament, perquè és la història que expliquem, la d'un jove, no un jove qualsevol, un jove únic, que és assassinat per ser on i com és. La data, perquè entendre la mort de Carlo Giuliani en aquelles dates i en aquell context, penso que ens pot ajudar a comprendre (a dubtar, si més no) esdeveniments claus del que llavors era futur i ara és passat (Torres Bessones, per exemple), i del present (Operació Pandora, per exemple). Però amb "Ragazzo" també volem entendre les forces d'un jove que lluita, que s'enamora, que decideix viure malgrat les amenaces. I preguntar-nos sobre la violència i els seus efectes, i com combatre-la. I fer un homenatge a Carlo Giuliani.

"Sense memòria no hi ha futur".

Lali Álvarez
Gener 2015

Carlo Giuliani

PREMSA i CRÍTQUES

"(...) Jo coneixia la Lali com a ajudant de direcció (Sé De Un Lugar), però aquesta és la primera obra com a dramaturga que li he vist, i he quedat flipat de la qualitat del text i la maduresa del plantejament. Felicitats noia! A més l'ha dirigit amb contundència i com he dit abans la posada en escena és molt atrevida i força trencadora. La il·luminació de Núria Solina ha creat un ambient fantàstic per a cada moment i per acabar la interpretació d'Oriol Pla (família d'artistes) ha estat brutal. Ho ha donat tot en una hora i mitja molt física. Segur que acaba rebotat per la tensió suportada.

Llàstima que aquest diumenge 28 faran la última representació. S'ha de pressionar a les sales de Barcelona perquè la programin i també les del circuit *off* d'alternatives de Catalunya. Una joia així no es pot perdre. (...)"

Josep Maria Ribaudí
Bloc de'n Kbrota

"(...) En un principi, Lali Álvarez va concebre l'obra com un diàleg entre Giuliani i el *carabiniere* que el va matar. "Però em vaig adonar que estava pensant en la versió oficial", reconeix. "La que parla d'un jove que ens podem imaginar com un de Jarrai que la fa molt grossa... I no. No estava disposada a teixir una obra basant-me en aquella versió". Per això l'autora va contactar amb la mare i la germana del noi mort. "Vaig descobrir la persona, el poeta de qui després he llegit versos, les inquietuts del jove, les seves il·lusions". L'obra de teatre "és un cant a la vida", escriu Álvarez, en la presentació, "a la dignificació de les històries personals, a la reivindicació de la memòria col·lectiva i de la història que els amos del món mai escriuran per nosaltres". (...)"

"L'antiglobalització puja a l'escenari"

Toni Polo
El País 25/06/2015

ELS ESPECTADORS OPINEN

Edu Pi
@edupigarcia

#Ragazzo una obra que si tinc fills, vull que la vegin!! Gràcies @almavlaminc pic.twitter.com/3v6ftz0SkN

9:15pm · 28 Jun 15

by Edu Pi

imma barba
@imma_barba

RAGAZZO, un cop de puny directe al ànima @almavlaminc un text colpidor i una interpretació entregada i magnífica Oriol Pla @nauivanow

9:28pm · 28 Jun 15

Neus Molina
@NeusMolina

Emocionada, indignada i admirada de la feina d'oriolpla a #ragazzo @nauivanow amb @Xenigulada #teatre #cultura #genova #forumsocial

11:41pm · 27 Jun 15

Jordi Matas Dalmasas
@JMatasD

Excel·lent #Ragazzo a la @nauivanow pic.twitter.com/NN0DGOWlJd

9:30pm · 28 Jun 15

Fau Rons shared your photo.

La setmana passada es va poder veure a la Nau Ivanow l'espectacle "Ragazzo", escrit i dirigit per la **Lali Álvarez Garriga** i interpretat, suat i viscut per l'Oriol Pla (**Oriol Piroi**). Ho van fer 4 dies... 4 DIES? Mare meva... Espero i desitjo que tots els que no van poder anar ho pogueu veure un altre dia a un altre lloc... on sigui! Potser a casa vostra. Potser a un teatre. On sigui!!

Aquest monòleg que parla de Carlo Giuliani parla de tu i d'ell, parla de vosaltres i de nosaltres. Parla de com la democràcia perd lletres i significat en mans dels "líders" de les "democràcies" occidentals. I ho fa en veu, cos i ànima d'un Oriol immens que s'ho deixa tot! Quin plaer! I que ben portat per un equip liderat per una gran Lali!

Quan hi tornin hi torno i espero que tothom ens hi acompanyi!

Isak Férriz shared your photo.

RAGAZZO... Brutal, necessari... BRAVO Lali i Cia per humanitzar el caos, la barbàrie. L'Oriol és una fera, una bèstia virtuosa. Les sales d'aquesta ciutat s'haurien d'estar fotes d'hòsties per programar-ho. Gràcies companyia. "INFINIT. (punt)"

Nombre: ana esteban

Valoración (1 a 5): 5

Comentario:

Vaig sentir el que m'agrada sentir quan vaig veure un treball teatral: emoció! Vaig quedar absolutament transportada a l'escenari dels fets (l'habitatge, el carrer, ...), vaig estimar amb bogeria al Carlo i després a factor que ens regalava la seva interpretació i em vaig emocionar sentint com el públic reaccionava. Agraïxo la proposta i el treball fet desde la convicció i entrega total i desitjo que tingui una llarga trajectòria.

CURRÍCULUMS

ORIOL PLA

Barcelona, 1993

Va començar al món del teatre amb creacions de Teatre Tot Terreny amb Núria Solina, Quimet Pla i Diana Pla, amb espectacles de carrer, sota la direcció de Quimet Pla.

Va participar en la producció del Teatre Lliure "Santa Joana dels Escorxadors" per Àlex Rigola i la seva gira Europea.

Ha participat en dues TV Movies: "Gàbies d'Or" d'Antoni Ribesi "Mentiders" de Sílvia Munt i a la sèrie de televisió "El Cor de la Ciutat".

En cinema ha participat en curtmetratges com: "Tots els Camins de Déu" de Gemma Ferrer i "Graffiti" de Lluís Quilez. També en dos llargmetratges en paper protagonista, "Animals" de Marçal Forés i "Any de Gràcia" de Ventura Pons.

Va cursar l'Stage Internacional a l'escola Estudis de Teatre de Bertý Tovías sota la pedagogia de Jaques Lecoq.

És membre i cofundador de la companyia Espai Dual amb l'espectacle "Cabaret K-Baræt" i "Be God Is".

És membre de la companyia Prisa Mata amb l'espectacle "Jo Mai" d'Ivan Morales.

També ha col·laborat com a coreògraf a "Cleòpatra" d'Iván Morales al Teatre Lliure dins la Trilogia "Tot pels diners" de La Brutal.

Foto de Clàudia Serrahima

LALI ÁLVAREZ GARRIGA

Barcelona, 1980

Poeta, dramaturga i directora escènica, apassionada per la política. Formada en Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del teatre, va estudiar Filosofia a la Universitat de Barcelona. S'ha seguit formant en escriptura amb mestres com Neil Laboute (Biennale de Venècia) o Tim Bowley, i en pensament, política i crítica cultural (Estruch, NociónesComunes, Màster FiraTàrrrega).

Actualment orma part del col·lectiu Teatre de la Comunitat, amb qui desenvolupa processos de creació d'experiències escèniques amb comunitats locals i des de 2005 improvisa poesia a "POEMATON", ara acompanyada de Diana Pla.

Va formar part de la desapareguda Cia. Amantis amb qui van estrenar SOM a Fira Tàrrrega 2014.. També va formar part de la Cia. Prismata sent ajudant de direcció dels espectacles "SÉ DE UN LUGAR", "ELS DESGRACIATS" i de la primera fase de "JO MAI", del que en signa la traducció catalana. També va formar part de la companyia de creació col·lectiva "QUE CORRA EL AIRE", en residència a La Caldera, amb l'apadrinament de Búbulus Dansa.

Ha creat diferents espectacles de format minúscul com "L'ESTRANYA EXISTÈNCIA DE RITA COSTELLO", "M'HE TROBAT SHABANA REHMAN" i "PRELUDI A LA FÍ DEL MÓN", estrenats al Teatre Minúscul, teatre d'ombres i objectes itinerant, amb la Cia. Inestablez. Entre 2010 i 2013. Respresentats en diferents espais i festivals de Catalunya.

Ha creat i dirigit diferents espectacles de petit format: "¿Y A TÍ QUIÉN TE HA DICHO QUE LA GUERRA SE HA ACABADO?" Mailuna (Bcn) 2006, "GUNS & DOLLS, O EL DIA QUE VAIG SER GRAN", "INSTRUCCIONES PARA JOHN HOWELL", "15 + 1", "EL QUE COMENÇA AMB UN MANTRA INVENTAT".

Blocaire a: "JO MAI .EN PROCÉS" (<http://jomaienproces.blogspot.com>) Sobre el procés de creació de "JO MAI" de la Cia Prismata. "AL LABORATORI" (<http://allaboratori.blogspot.com>) Sobre el procés de creació de "SOM" de la Cia. Amantis. Crònica del primer any de ISM a "EL DÍA EN QUE LA PLAZA" (<http://eldiaenquelaplaza.blogspot.com>)

Autora de "BAÑERAS DE OPIO", atribuïda a Margarida Trosdegíñol, part del material de suport de l'espectacle "ELS DESGRACIATS" de la Cia. Prismata.

També ha escrit "T'HE SOMNIAT, RODDREDA", dirigida per Toni Galmés amb l'AIET, "NOCHES PEQUEÑAS" poemari del que Alicia Gorina en va dirigir una posada en escena, "LA VENTAFOCS JANO ESPERA" posat en escena per LaAteatre.

Cia. TEATRE TOT TERRENY

TEATRE TOT TERRENY i la directora i dramaturga Lali Álvarez s'uneixen per tirar endavant la posada en escena de RAGAZZO.

TEATRE TOT TERRENY és una companyia fundada al 1996 amb un bagatge d'espectacles tant en el camp dels adults (ABSENTA, INFORME PER L'ACADEMIA, L'ÓS I EL CANT DEL CIGNE, HELENA); com infantils (RODA, RODA...POESIA); adolescents (ANTOLOGIA PER JOGLARS) i animació al carrer (EL GENERAL BUM BUM).

Durant tots aquests anys de treball, de mica en mica, ens hem anat decantant per un teatre de creació pròpia i col·lectiva, que d'alguna manera aportí a les nostres produccions una forma de pensar i entendre el teatre com un procés artesanal.

La nostre manera de treballar, parteix d'improvisacions sobre temes que creiem importants i endregant els resultats per aconseguir un guió que ens permeti un text àgil i compromès a la vegada, com exemple trobem la nostre última creació: COLORS, dirigida a un públic familiar, és la simbiosi d'uns joves de sang calenta i entusiasmats per el teatre amb l'experiència que ens han donat els nostres 40 anys de professió.

És per això, que creiem, que al intern del grup TEATRE TOT TERRENY comencem una nova etapa que ens pot portar cap a límits que poden anar mes enllà de les produccions executives que avui dia imperen en el si del teatre català.

Podríem dir que volem retornar a uns orígens on tota la producció passa per les nostres mans. L'obra, els textos, la música, l'escenografia, el vestuari, els complements, el disseny de llums i la posta en escena a esdevingut tota una aventura que ara teniu a la vostra disposició.

www.ragazzo.cat